

عنوان مقاله:

گناهان زبان با تاکید بر مثنوی مولوی و رابطه آن با آموزه های دینی

محل انتشار:

دومین همایش بین المللی زبان و ادبیات فارسی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

عباس محمدیان - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه حکیم سبزواری

ریحانه صادقی - دانشجوی دکترای زبان و ادبیات فارسی دانشگاه حکیم سبزواری

خلاصه مقاله:

در این پژوهش با تاکید بر مثنوی مولوی به عنوان یکی از کتب عرفانی ادبی در گستره ادب فارسی، به بررسی زیان های زبان می پردازیم. آن گاه به خاطر آینه سان بودن دل های عارفان، که سخنانی شبیه به هم دارند، شواهدی از گفتار سالکان و بزرگان وادی معرفت ارائه خواهد گردید. بی گمان، تقوای زبان از رموز تربیت و معرفت نفس به شمار می رود و چنان چه سالک طریقت الله، با آن آشنا نگردد، از حقایق و دقایق محروم خواهد گشت. در مثنوی معنوی نیز که پیوندی عمیق با آموزه های قرآنی دارد، به گونه ای پرشور و حال، صدای مولوی در تبیین موانع و یا عوامل معرفت به گوش می رسد. در این نوشتار، تلاش بر آن است تا با توجه به تعالیم تربیتی مولوی در این باره تا حدودی به آموزه های دین و تطبیق آن نیز اشاره شود.

کلمات کلیدی:

مثنوی معنوی، نقش زبان، آفات زبان، آموزه های دینی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/902517>

